

РЕШЕНИЕ

№ 8177

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11614** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 220 от Закон за митниците (ЗМ).

Образувано по жалба на „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, чрез упълномощен адвокат Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, срещу Решение № РТД 4800-2324/30.10.2020г./32-318386, издадено от Директор на Териториална дирекция „Митница Пловдив“ при Агенция „Митници“, като се иска неговата отмяна. С решението е постановен отказ да се освободи депозита за вноса на стока № 1 - пресни тиквички оформени с Митническа декларация с МРН №19BG003010003888R8/23.04.2019г. и депозитът е задържан за плащане на вносно мито, преизчислено на база стандартната вносна стойност за процесните стоки.

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - процедурата по доказването на декларираната митническа стойност по реда на чл.75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията, както и постановено в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона.

По указанията на митническите органи дружеството представило фактури за покупка и транспорт на процесната стока, международна товарителница, фактури за продажбата на стоките на първо търговско ниво, стокови разписки и потвърждение от крайния клиент за доставените количества, справка-калкулация за

формирането на продажната цена, извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършените продажби, дневници за покупки и дневници за продажбите, доказателства за извършени плащания.

Счита, че доказателствата потвърждавали декларираната при вноса договорна стойност и условията по чл.70, пар.3 от Митническия кодекс на Съюза (МКС). Стоката е закупена и заведена в счетоводството на дружеството по цената, обявена при вноса и действително платена на продавача. Митническата администрация неправилно отхвърлила всички представени доказателства, нито един от представените документи не е бил оспорен от митническата администрация, нито приет за неистински или подправен.

Изводите в оспореното решение, основани на данните за продажбата на стоката на загуба, не съответствали на предвидено изискване в чл. 75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, при преценката на продажбата на първо търговско ниво не била отчетена спецификата на случая. Продажбата на процесната стока на международна верига „LIDL“ не била изолирана, касаело се за дълготрайни търговски взаимоотношения с предмет доставки на пресни плодове и зеленчуци през цялата година. Тези взаимоотношения предполагали гъвкав подход при определянето на крайния финансов резултат. За едномесечен период дружеството реализирало печалба от продажбата на стоки от същия вид, независимо от отделни продажби на цени, по-ниски от митническата стойност. Дружеството представило становище на 23.12.2019г. по чл.22, пар.6 от Регламент 952/2013 заедно с писмо от 31.07.2019г., депозирано и с жалбата до съда, съдържащо изявление, че печалбата от реализацията на сравними продукти (в случая тиквички) към конкретен клиент, се изчислявала на месечна база.

Продажната цена на стоката на европейския пазар потвърждавала коректността на данните по митническата декларация. Цялото количество внесени стоки било продадено на „LIDL“, което означавало, че се касае за продажба на „най-голямо сборно количество“ от внесените стоки по смисъла на чл.74, § 2 МКС. Стандартната вносна цена на стоката била далеч по-ниска от продажната цена след вноса.

Към жалбата до съда е представена декларация от дата 14.04.2020 г., според която дружеството-вносител и дружествата от веригата LIDL (установени в Германия, Румъния и България,) не са свързани лица. Декларирани са обстоятелствата по чл.127 от Регламента за изпълнение на Комисията във връзка с чл.70, пар.3 от МКС, сред които и, че горните дружества не са "юридически признати търговски партньори". Вещото лице въз основа на доказателствата е потвърдило достоверността на декларираната при вноса договорна стойност - 3916,80 евро, която е и платена. Към тази стойност се прибавяли разходите за транспорт, за да се достигне до митническата стойност при вноса в размер на 90,81 евро на 100 кг.

Пред съда дружеството, представлявано от адвокат Г. поддържа също, че при определяне на митническата стойност като разходи по вноса, са включени освен митническата стойност, изчислена на база договорената цена на стоките, увеличена с разходите за транспорт до граница и разходите след входния пункт до мястото на първата реализация. Счита, че митническата стойност следва да бъде определена в размер на 90,81 евро на 100 кг. от стоката, определя като най-малкото нереалистично

от всяка търговска операция да се очаква печалба, печалбата се определяла за конкретен период. Адв. Г. поддържа доводите за дълготрайни търговски взаимоотношения между вносителя и крайния клиент - международна търговска верига ЛИДЛ. Предвиденото по чл.75, параграф 5 от Делегиран регламент №2017/891 "вносителят представя всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка" не поставяло предварителни условия и/или изисквания за доказването, включително и за положителен резултат от всяка търговска операция. Ако посочената разпоредба е целяла обратното, то европейският законодател несъмнено би приел изрично изискване за доказване на положителен резултат.

Адв. Г. аргументира защитната си теза и със стойността на процесната стока по чл. 74, пар.2, буква в) от МКС, изчислена от вещото лице, "с цел единствено и само да потвърди, макар и по косвен път, че в случая няма причина за изкуствено завишаване на доставната цена". Определя като убедителни представените доказателства за декларираната договорна стойност, в това число счетоводната отчетност, декларации и дневници по ДДС, за плащането. Изрично заявява, че по делото са представени "всички налични доказателства, касаещи придобиването и реализацията на стоките". В писмената защита адв. Г. се е позовал на съдебна практика на националния съд, подкрепяща неговата теза -- по адм.д. 385/2020г.; 388/2020;393/2020;384/2020 и други на Административен съд София-град, общо 15 дела по аналогични казуси и със сходни решаващи мотиви на съда.

В писмената защита от 07.11.2023г. адв. Г. претендира основателност на жалбата и на основание даденото тълкуване на норми по правото на ЕС с Решение от 21.09.2023г. по преюдициално дело C-770/21г., конкретно т.85 и 85 от делото – акцентира по специално, че не можело да се изисква да представи писмен договор, обвързващ износителя, нямало пречка вносителят да представи какъвто и да е еквивалент на писмения договор документ, с който може да установи релевантните елементи на договорното отношение. Счита, че фактурата съставлявала еквивалентен на писмения договор документ, ведно с преводните нареждания за плащане и счетоводните записвания, декларирането на фактурата в дневника за покупки, и договорната стойност била доказана. Позовава се на съдебната практика на ВКС относно преценката на фактурата, Тази съдебна практика е цитирана и в определението по делото от 23.11.2021г., с което е отправено преюдициално запитване до съда на ЕС и взета предвид при даденото тълкуване.

Единственият аргумент на митническите органи съставлявало обстоятелството, че стоката е продадена на загуба, което счита ваза неотнормено, като се позовава на приетото в мотивите на решението на СЕС по т. 82, позовава се и на съдебна практика от преди отправянето на преюдициалното запитване – от 2021г. Адв. Г. счита, че приетото по т.3 от диспозитива на решението на СЕС, не било налично последното от трите условия - представянето на всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност. Твърди, че са представени абсолютно всички налични доказателства, описани в чл.75, пар.5, алинея 4 от делегиран регламент 2017/891.

Претендира присъждането на направените по делото разноси в полза на

дружеството-жалбоподател.

ОТВЕТНИКЪТ – Териториална дирекция "Митница Пловдив" (с предишно наименование Териториална дирекция "Тракийска") при Агенция Митници, чрез юрк.С. и юрк. Д., оспори жалбата изцяло, претендира законосъобразност на решение на всички основания. В подробна писмена защита излага правни и фактически съображения. Позовава се на конкретни норми по правото на ЕС, приложими към определянето на митническата стойност по процесния внос: съображение 147 от преамбюла и чл.181, параграф 1 от Регламент (ЕС) №1308/2013; Регламент (ЕС) №2018/1602 на Комисията; съображение 31, чл.73,буква а) а и чл.75 от Делегиран регламент (ЕС) №2017/891; Регламент (ЕС) №952/2013 - Митнически кодекс на Съюза (МКС), конкретно членове чл.1, чл.69, чл.70, чл.71, чл.74; Регламент за изпълнение (ЕС) №2015/2447 – член 132 и член 148. Излага доводи, че за проверката на достоверността на декларираната договорна цена митническите органи взели предвид обстоятелства, свързани със стоката и които биха могли да обосноват по-високата цена, но вносителят не е заявил данни за екстра качество или био-продукт на стоката. Позовава се на обстоятелствата за взаимоотношенията между търговските партньори - вносителят и купувачът на първо търговско ниво, за пазара на процесната стока. Нямамо логично обяснение защо добре познати търговци договарят големи количества стоки, но не могат да договорят по-ниски цени. Освен при извънредни обстоятелства, пазарната логика изисквала търговецът да продава стоката на цена, по-висока от цената на закупуването ѝ, при нормални условия сделките се сключвали с цел печалба. На основание чл.132 от Регламент за изпълнение(ЕС) 2015/2447 митническите органи можели да приемат намаляването на договорната цена само поради дефект на стоката, който е съществувал преди допускането ѝ до свободно обращение, но не е бил взет предвид при сключване на договора за покупко-продажба. Позовава се на Решение на Съда от 12 октомври 2017 г. по дело X BV, С- 661/15, EU:C:2017:753,т.23.

Правният спор се свеждал до определянето на митническата стойност, върху която се изчисляват дължимите вносни мита и ДДС. Счита за приложимо специалното законодателство - Делегиран регламент № 2017/891, който урежда само правилата в сектор плодове и зеленчуци, и имал предимство пред общото законодателство - МКС, а последното се прилагало без да се засяга законодателството в други области - чл.1 от кодекса. Дружеството претендира приложимост на метода по чл.74, параграф 2, буква в) от МКС за определяне на митническата стойност по конкретния внос, който счита за неприложим.

Понятието за "партида" по чл.73, буква а) от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 изключвало анализ на факти за вносни операции за по-дълъг период, в това число на месечна или годишна база. Поради това счита за неотнормирани данните за продажбата на стоки от същия вид за какъвто и да е период от време. За този извод се позовава и на чл. 148, параграф 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 - на предвиденото, че обезпечението е еднократно и покрива една единствена операция.

В ход по същество юрк. Д. иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна, В подкрепа на правилността на действията на митническите органи по идентичен казус

и страни се позова на решението на ВАС по дело 2421/2023г., издадено след решението на Съда на ЕС по преюдициално дело C.770/21, и по което дело жалбата на дружеството срещу решението на митническия орган е отхвърлена.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнителни доказателства по искане на жалбоподателя - заключение на вещо лице, както и по отправеното с определение на съда от 23.11.2021г. преписката пред Съда на ЕС и постановеното Решение на Съда от 21.09.2023г. по преюдициално дело C-770/21г.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните ведно с даденото задължително тълкуване на норми по правото на ЕС с Решение на Съда от 21.09.2023г. по преюдициално дело C-770/21г., извърши дължимата служебна проверка на оспореното решение на митническия орган на всички основания по чл.146 вр. чл.168, ал.1 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Оспореното по делото решение е връчено на 03.11.2020г. от митнически агент на дружеството, а жалбата до съда с дата 17.11.2020г., видно от пощенското клеймо на плика за изплащането ѝ, е подадена в срок, същата е и процесуално допустима.

По фактите:

На 23.04.2019г. пред Митническо бюро С., дружеството OGL Food е подало митническа декларация с MRN19BG003010003888R8, с която като вносител, под режим „допускане до свободно обръщение с цел крайно потребление“, декларира под № 1 стока „пресни тиквички“ с нето тегло 4800 кг, с произход Република Турция, с код по КН07099310, с декларирана митническа стойност 8 525,48лв, преизчислена в евро на 100 кг – 90,81 евро на 100 кг. За произхода на стоката е представен сертификат за движение EUR1, износителят е "DESPAK (...)" - търговец със седалище в [населено място], Република Турция.

В графа 4/14 е декларирана цена на стоката в размер на 3916,80 евро, която съвпада със стойността по търговска фактура DES2019000000352 от 19.04.2019г., издадена от износителят. В графа 4/9 „Добавяния и приспадания“ са декларирани следните разходи: за транспорт, товаро-разтоварни и обработващи операции и разходи за застраховка на мястото на въвеждането на стоките в Европейския съюз – 864,89лв.; разходи за транспорт след пристигане на мястото на въвеждане – 521,48 и разходи за представителство пред Българска агенция за безопасност на храните – 100лв., които съответстват на стойностите на документите за услугите и плащането им. Според митническите органи посочените разходи - общо в размер на 109,6 евро /100кг, са цената на придобиване на процесната стока от вносителя.

На основание, че декларираната по конкретния внос митническа стойност на стоката надвишава с повече от 8% определената от Европейската комисия за деня (23.04.2019 г.) стандартна вносна стойност (СВС) за тиквички в размер на 53,80 евро на 100 кг с произход *ex* *omnes*, в това число и от Турция, вносителят е заплатил обезпечение в размер на 982,17лв. на основание чл.75, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) № 2017/891 и чл. 148 от Регламент за изпълнение (ЕС) №2015/2447.

.С писмо от 24.04.2019г. вносителят е уведомен от митническите органи, че на основание чл. 75, параграф 5, алинея 1 от Делегиран регламент (ЕС) № 2017/891 и в сроковете по разпоредбата, е необходимо да представи доказателства, че процесната стока е „реализирана на пазара при условия, потвърждаващи коректността на декларираната митническа стойност“ и конкретно да представи: митническа декларация от държавата за износ, фактура за транспорт, търговски договор, данъчни фактури за продажбата на стоката на първо търговско ниво, справка –калкулация за формиране на продажната цена на база на цената на придобиване, извлечение от банкови сметки, банкови документи за извършено плащане в полза на продавача, дневник на покупките и на продажбите, дневник за регистриране на сключени сделки, стокова разписка и др. Вносителят е уведомен и за последиците от неизпълнението на указанията - усвояване на обезпечението на основание чл. 75, параграф 5, ал.2 от същия регламент.

С молба от 23.05.2019г., вносителят OGL чрез пълномощник, представил следните доказателства: фактура за покупка на стоките, фактура за транспорт, международна товарителница, фактура за продажба, на стоките на първо търговско ниво № 9136 и 9137, стокови разписки, потвърждения за получени доставки, справка-калкулация за формиране на продажната цена на база на цената на придобиване, извлечения от счетоводни сметки за вноса и продажбите.

Според калкулацията, продажната цена на тиквичките по процесния внос е в размер на 1,06/1кг или 106,00 евро на 100кг, формирана на базата на цена на придобиване без ДДС. Тази цена включва следните елементи: 1.цена по инвойс-фактура 0,816 евро/кг; 2. транспортни разходи 0,092 евро/кг; 3.цена по митническа декларация - 0,908 евро /кг (или 90,980 евро за 100 кг.) като тази сума е равна на сумата по т.1 и т.2; 4.допълнителни разходи-0,110евро/кг; 5.Надценка -4%.

Със същата молба, на основание представените доказателства, вносителят OGL е направил искане за възстановяване на внесения депозит - в размер на 982,17лв. за конкретната стока. Допълнително към молба от 11.09.2019г. вносителят е представил и справки –декларации по ДДС за данъчните периоди януари – април 2019г., дневници за покупки и дневници за продажби, VIES декларации за осъществени вътреобщностни доставки (ВОД) за същите данъчни периоди.

По съображение, че цената при последващата продажба - 106,00 евро на 100 кг, е по-ниска от цената на придобиване – 109,06 евро на 100 кг на същата стока, митническите органи са приели, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията за освобождаване и внесеният депозит за конкретната стока следвало да се задържи за плащане на вносното мито, на основание чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/81. На основание чл. 22, пар. 6 от Регламент(ЕС) № 952/2013, с писмо на митническите органи от 21.11.2019г., вносителят е уведомен, че предстои издаването на решение на директора на ТД Тракийска, с което за процесната стока ще се постанови неблагоприятен резултат - възникване на митническо задължение поради неизпълнение на условието по чл.75, пар.5, ал.3 от

Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 и предоставеното обезпечение в размер на 982,17лв. ще бъде усвоено. Предоставен е 30 дневен срок за становище.

Вносителят OGL е представил становище на дата 23.12.2019г., според което чл.75 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/81 не въвежда изискване за доказване на печалба при реализацията на стоките, към не били поставени предварителни условия или изисквания за доказване на декларираната митническа стойност по отношение на документите, нямамо никакво основание впоследствие да се въвежда допълнителен критерий. Претендира, че в случая са представени всички необходими и изискани документи за доставката и за декларираната „договорна стойност“ на стоката.

В становището от 23.12.2019 г. изрично се подчертава, че се касаело за дълготрайни търговски отношения между вносителя OGL Food и крайния клиент – международната търговска верига LIDL. Тези взаимоотношения определя като периодични, продължаващи през цялата година доставки на плодове и зеленчуци, което налагало и по-гъвкав подход при определянето на крайния финансов резултат и търговската печалба. Вносителят реализирал печалба – положителен финансов резултат за по-дълъг период, независимо от продажбата на стоки през този период на по-ниски цени от митническата им стойност, увеличена с разходите на територията на Съюза. Ангажира се да представи допълнителни калкулации и анализи за извършените продажби в допълнителен срок по причини от организационен характер. Излага и последен аргумент, че определената СВС от Европейската комисия е значително по-ниска от продажната цена. Отново е направено искане за възстановяване на внесения депозит. Вносителят не е ангажирал други доказателства пред митническия орган.

С оспореното по делото решение на основание чл.29 от Регламент 952/2013г. във връзка с чл.19, ал.7 от Закона за митниците (ЗМ), е постановено следното:

1. За стока №1 пресни тиквички по митническа декларация с MRN 19BG003010003888R8 от 23.04.2019г. са коригирани декларираните данни в клетка 1/10 “Режим“ като вместо посоченото в 1/11 Допълнителен режим: „000 Няма допълнителна процедура“, с решението се коригира на вписване със следното съдържание “F02-стандартни стойности при внос Регламент (ЕС) №543/2011“.

2. На основание чл.75, параграф 5, ал.3 от Делегиран регламент (ЕС)

№2017/891, е постановен отказ да се освободи представеното от вносителя обезпечение в размер на 982,17лв. за същата стока, което се задържа за плащане на дължимото вносно мито.

3.Извършени са корекции в митническата декларация в група данни 4 и информация за определяне на стойността и данъците: по 4/6 дължим размер на вносно мито А00 на 646,48лв.- по 4/6 дължим размер на вносно мито А01 -1426,95лв. в4/5ставка мито А01 29,7282 ;по 4/4 данъчна основа В00 вместо 10 238,22 да се чете 7745,65лв. по 4/6 дължим размер на ДДС В00 вместо 2047,64 лв. да се чете 1549,13лв. Коригираните данни са посочени в таблицата към клетка 47.

4.Като резултат от корекциите, с оспореното решение за вноса на процесната стока е определено ново задължение: за вносно мито А01 в размер на 982,17 лв., което да бъде взето под отчет и недължимо внесен ДДС при вноса на стоката в размер на 498,51лв.

5 Решението на митническия орган е мотивирано в обобщение със следните аргументи:

-На основание чл.181, параграф 2 от Регламент (ЕС) №1308/2013, декларираната стойност надвишава 8% СВС за деня, тъй като вносителят е декларирал закупуването на процесната стока „тиквички“ на по-висока цена – 90,81 евро на 100кг. На пазара в Република Турция същата стока е имала СВС в размер на 53,80 евро на 100 кг. Вносителят трябвало да докаже, че високата декларирана от него цена не е завишена с цел избягване заплащането на митата. За доказване на по-високата цена на стоката би могъл да представи например документи, че стоката е от категорията на биопродуктите или е с качество екстра. В процесната митническа декларация и в придружаващите документи, стоката не е декларирана като биопродукт, а в представения сертификат за съответствие с пазарните стандарти на ЕС за тиквичките е посочено качество първо.

- При проверката на достоверността на декларираната митническа стойност са взети предвид данните за продажбата на загуба на стоката след вноса. От използвания глагол в чл.75 Делегиран регламент (ЕС)2017/891 „да докаже“, е формиран извод, че законодателят не е имал предвид само представянето на документи за пласирането на стоката без значение на каква цена.

В хода на съдебното производство са представени доказателства за плащане на фактурната цена по вноса - писмо от OGL до доставчика (износителя) от 06.05.2019г., съдържащо уведомление за получаване на

превод от 328 921,89 евро за уравниване по 37 фактури от дати през март и април 2019г. и извлечение от сметката на вносителя от дата 07.05.2019г. за същата сума.

В приетото по делото заключение, вещото лице, след анализ на доказателствата, е достигнало до следните изводи:

1. Декларираните данни в митническата декларация за стоката по позиция 1 "пресни тиквички", съответствали на данните, съдържащи се в представените от вносителя OGL документи за доказване на декларираната договорна стойност на стоката, а именно: произход от Република Турция; нето тегло 4800 кг; с митническа стойност, преизчислена в евро за 100 кг - 90,81 с включени разходи по транспорта. В търговската фактура от 19.04.2019г. стоката била описана като "тиквички", посочена по позиция 1, нето тегло 4800 кг, единична цена 0,816 евро, обща цена 3 916,80 евро, условия на доставката FCA A., 960 броя колети. Според вещото лице данните по фактурата съответстват на съпътстващите стоката документи и са декларирани идентично пред митническите органи на Република Турция и Република България.

2. Вещото лице отбелязва, че както себестойността, така и печалбата се изчислявали за конкретен отчетен период, а източник на данните за себестойността са записванията по счетоводните сметки. Също според вещото лице генерирането на печалба или загуба при реализацията на стоки след вноса им, не влияе върху извършените преди това търговски операции и плащания. Фактурата за вноса съдържала данни за договорената и продадената стока, която наред с другите документи, съставлявала доказателство, че договорената цена на процесната стока е тази по фактурата - 90,81 евро на 100 кг. Приема за доказано и плащането на цената по търговската фактура, същата стойност била отразена и в счетоводството на вносителя.

3. За изчислението на митническата стойност по метода по чл.74, пар.2, б."в) от Регламент (ЕС) №952/2013, вещото лице е взело предвид продажната цена на процесната стока - 4800 кг тиквички, продадени на първо търговско ниво от OGL на LIDL - България, тъй като "това количество би могло да се приеме за най-голямото сборно количество". При единична продажна цена 106,00 евро за 100 кг на стоката, вносното мито, съобразно данните и условията по ТАРИК към датата на регистрация на митническата декларация 23.04.2019г., следвало да бъде 0,0% според вещото лице.

Правни съображения по приложимото право и тълкуването му:

По делото с Определение от 23.11.2021г. е отправено преюдициално запитване за тълкуване на относими към казуса разпоредби, във връзка с което е образувано преюдициално дело C-770/21 на Съда на ЕС.

Както е мотивирано в определението за отправянето на преюдициалното запитване по делото, правната уредба на вносът на плодове и зеленчуци се подчинява на специални митнически правила, доколкото член 1, параграф 1, втора алинея от Митническият кодекс на Съюза предвижда, че последният се прилага, без да се засяга законодателството на Съюза в други области, а Регламент № 1308/2013 и Делегиран регламент 2017/891 съдържат специални митнически правила относно вноса на плодове и зеленчуци. За целите на прилагането на митата по Общата митническа тарифа за продуктите от сектора на плодовете и зеленчуците член 181 от Регламент № 1308/2013 предвижда механизъм, наречен „входна цена“, който се основава на прагове на минималните вносни цени, под които се прилагат специфични допълнителни мита, които са толкова по-високи, колкото по-ниска е стойността на вноса. С член 181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 се предоставя на Комисията правомощието да приема делегирани актове, с цел да се гарантира, че достоверността на декларираната входна цена на съответна партида се проверява, като се използва фиксирана стойност при вноса, както и да се определят условията, при които се изисква предоставяне на гаранция. Делегиран регламент 2017/891, който е приет на основание член 181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013, съдържа, първо, член 74, по силата на който за целите на изчисляването на тази фиксирана стойност при внос, държавите членки трябва да съобщават на Комисията за всеки пазарен ден средните представителни цени на продуктите, внесени от трети държави и продавани на пазарите на държавите членки за вносни стоки, както и общите количества, отнасящи се за тези цени.

Член 75 от Делегиран регламент 2017/891 предвижда правилата за определяне на входните цени на съответните продукти, като от една страна, съгласно член 75, параграф 2 от посочения делегиран регламент, когато митническата стойност на определени продукти се определя според договорната стойност, посочена в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, и тази митническа стойност е по-висока с повече от 8 % от фиксираната ставка, изчислена от Комисията като фиксирана стойност при внос по смисъла на член 181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 в момента на съставяне на декларацията за допускане на продуктите за свободно обращение, вносителят трябва да предостави гаранция. Тази гаранция се равнява на дължимото мито, ако въпросният продукт е бил

класифициран въз основа на съответната фиксирана стойност при внос.

От друга страна, съгласно член 75, параграф 5, първа алинея от Делегиран регламент 2017/891 вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, като се спазва максималният срок от четири месеца от датата на приемане на декларацията за допускане за свободно обращение, за да докаже, че партидата е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, или да определи митническата стойност, посочена в член 74, параграф 2, буква в) от този кодекс. Съгласно член 75, параграф 5, втора и трета алинея от Делегиран регламент 2017/891 неспазването на един от тези срокове води до загуба на гаранцията, предоставена за заплащане на вносните мита, като това важи и когато вносителят не представи удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на партидата.

По тълкуването на относимите към казуса разпоредби, по преюдициалното дело C-770/21, е постановено **Решение на Съда (пети състав) от 21 септември 2023 г., с диспозитива на което Съдът на ЕС е дал следното тълкуване:**

"1) Член 75, параграфи 5 и 6 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията от 13 март 2017 година за допълване на Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на секторите на плодовете и зеленчуците и на преработените плодове и зеленчуци, за допълване на Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на санкциите, приложими в посочените сектори, и за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 543/2011 на Комисията

трябва да се тълкува в смисъл, че:

- не допуска възможността вносител, който в предвидените в тези разпоредби срокове не е избрал да определи митническата стойност на внесената партида съгласно член 74, параграф 2, буква в) от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза, а вместо това е определил тази стойност в съответствие с член 70 от посочения регламент, надлежно да се позове, в подкрепа на подадената от него жалба по съдебен ред срещу решение на митническите органи, с което се определя митническото задължение, на изчисление на митническата стойност, извършено в съответствие с член 74, параграф 2, буква в) от Регламент № 952/2013, за да докаже, като се позове на член 134, параграф

2, буква б) от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент № 952/2013, правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Регламент № 952/2013, -не допуска възможността съдебен орган, сезиран с жалба срещу решение на митнически орган, с което се определя митническото задължение, да разгледа служебно и за първи път във висящия пред него спор въпроса дали вносителят и износителят са свързани по смисъла на член 70, параграф 3, буква г) от Регламент № 952/2013, и ако това е така, дали евентуално съществуващата връзка между тях е повлияла върху действително платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на горепосочената разпоредба, при положение че извършваният от митническият орган митнически контрол не се е отнасял до наличието на такива връзка, тъй като посоченият орган не е приложил декларираната договорна стойност по различни съображения, свързани с условията за освобождаване на съответната партида на пазара на Европейския съюз.

2)Член 75, параграф 5 от Делегиран регламент № 2017/891

трябва да се тълкува в смисъл, че

освобождаването на пратката от внесени стоки чрез продажба на загуба е сериозна индикация за изкуствено завишаване на декларираната договорна стойност, което не задължава вносителя, с цел да докаже достоверността на тази стойност, да представи на митническите органи, освен изрично посочените в четвърта алинея от тази разпоредба документи, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването, и доказателството за плащане на декларираната договорна стойност, договор или друг еквивалентен документ, в който е посочена цената, на която внесената партида е била закупена от него, когато първите документи са достатъчни, за да докажат достоверността на декларираната договорна стойност.

3)Член 75, параграф 5 от Делегиран регламент № 2017/891

трябва да се тълкува в смисъл, че

за целите на определянето на митническата стойност митническите органи трябва да изключат декларираната договорна стойност на партида внесени стоки, когато тази стойност е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия, като тази партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз и въпреки факта, че е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена

при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност, вносителят не е представил достатъчни за тази цел документи, макар че посочените органи не оспорват автентичността на издадената от износителя фактура, нито действителното ѝ плащане от вносителя.“

Във връзка с така дадените отговори и съобразно фактите по делото, следва да бъдат съобразени и мотивите на съдебното решение, формирали крайните изводи, а именно:

По разясненията от т. 81 и т. 82 от решението на Съда по дело С-770/21, доказателството, което трябва да се представи от вносителя, се отнася до всички условия, свързани с протичането на продажбата на внасяната в Съюза партида, които могат да представляват съвкупност от съвпадащи индиции, позволяващи да се потвърди правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза. Продажба на внасяната партида на загуба може да представлява сериозна индикация, че декларираната договорна стойност е била изкуствено завишена от вносителя, за да избегне вноското мито, което следва да се плати, или да намали размера му, по-специално когато става въпрос за повтаряща се или извършвана през дълъг период продажба на загуба.

Макар продажбата на загуба да не е достатъчно обстоятелство, въз основа на което митническите органи автоматично да заключат, че декларираната договорна стойност не отговаря на действителността, то в този случай вносителят трябва да докаже не само че тази продажба на загуба се обяснява с обстоятелства, които не засягат правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза, но и че другите условия за освобождаване на тази партида потвърждават правилното определяне на посочените цени /т. 83/.

На първо място, в съответствие с член 75, параграф 5, четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891 вносителят трябва да предостави на митническите органи освен фактурата всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от внасяната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на посочената партида /т. 84/.

В случай, че документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата от съответните стоки не са достатъчни, за да докажат достоверността на декларираната договорна стойност, вносителят следва да представи на митническите органи други документи, свързани с продажбата и освобождаването на тази партида,

като например писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида /т. 85/.

Също от разясненията в т. 90 от решението на Съда по дело C-770/21 следва, че разлика в цените с повече от 50 % като констатираната в случая между декларираната договорна стойност на партида внесени стоки и определената от Комисията стандартна стойност при внос, е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана договорна стойност (вж. по аналогия решение от 16 юни 2016 г., EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, т. 38 и 39). Това важи в още по-голяма степен, когато подобна разлика в цените се съчетава с продажбата на загуба на съответната партида на клиент на вносителя, тъй като такава продажба на загуба сама по себе си не е рентабилна търговска практика.

По силата на чл.267, пар. 4 от ДФЕС, __ решението на СЕС е задължително и даденото тълкуване се прилага от момента в който разтълкуваната норма е приложима.

Правна преценка на съда по основателността на жалбата:

Видно от даденото тълкуване по т.1 от диспозитива на решението на Съда на ЕС, настоящият съд не следва да разглежда факти и обстоятелства за свързаност между продавача - износител и купувача вносител в ЕС на процесната стока, като изключващи декларираната договорна стойност.

Спорът е относно това предоставено ли е от жалбоподателя удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891. Видно от мотивите на решението на митническия орган, вносителят следвало да докаже, че високата декларирана от него цена не е завишена с цел избягване заплащането на мито. Като обосновка на високата цена биха могли да се представят например документи, че стоката е от категорията на биопродуктите или с качество екстра, но в случая видно от данните в митническата декларация и придружаващите документи, процесната стока № 1 (пресни тиквички) не е декларирана като био-продукт, а в представения сертификат за съответствие с пазарните стандарти на ЕС - за тиквичките е посочено качество първо, от които обстоятелства е направен извод, че няма обективни доказателства,

свързани с качествата на стоката, които да обосновават извод за по-високата цена. Такива доказателства - за качества на стоката, обосноваващи по-високата декларирана цена, не се представиха и пред съда.

Видно от разясненията по т.81 и т. 82 от решението на Съда на ЕС по дело C-770/21, доказателството, което трябва да се представи от вносителя, се отнася до всички условия, свързани с протичането на продажбата на внасяната в Съюза партида, които могат да представляват съвкупност от съвпадащи индиции, позволяващи да се потвърди правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза.

Вносителят OGL – Food е избрал да определи митническата стойност на внесената партида въз основа на декларираната договорна стойност, поради което съгласно ясният текст на член 75, параграф 5, първа, трета и четвърта алинея от Делегиран регламент 2017/891, той трябва да докаже, че тази партида е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Митническият кодекс на Съюза. За доказване на декларираната митническа стойност вносителят е представил фактури за покупката и продажбата на внесената стока, фактура за последваща продажба на стоката, копие от е-писмо до продавача за извършени плащания и доказателства за извършено плащане. В случая не е спорно, че е налице договореност, но липсват данни, които да обосновават конкретния размер на цената: липсват данни, свързани с качества на самата стока, липсват и данни за други фактори, обусловили конкретния размер на декларираната договорна стойност.

В случая не са спорни фактите, че декларираната договорна стойност на партидата внесени стоки е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия; внесената партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз; вносителят е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност; вносителят е представил фактури за покупката и продажбата на внесените тиквички, копие на е-писмо от **06.05.2019** г. до продавача, с което същия е информиран за извършени плащания по фактурите. Безспорно износителят не е представил писмен договор, сключен между него и износителя, или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може

да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесена партида. Данните във фактурата не доказват как е формирана по-високата цена на стоката, причините и елементите, обусловили конкретния значително по-висок размер от СВС на ЕК за същия ден. Фактурата е счетоводен документ, който отразява вече извършена стопанска операция, тоест тя е последващ договореностите документ, представлява частен документ за счетоводното и данъчното отразяване на конкретната доставка на стока. Фактурата не може да се приравни изцяло на договор за продажба, тъй като не съдържа редица обичайни клаузи за международен договор за търговската продажба - като приложимо право за неуредени въпроси, неустойки при неизпълнение, компетентен арбитраж и други по изпълнението, не съдържа данни за начина на формиране на продажната цена на стоката, какви елементи са обусловили формирането ѝ, начина на ценообразуване, например чрез средна цена на идентична стока на конкретна стокова борса, сезонна цена и други.

Както се посочи, от т. 90 от решението на Съда по дело С-770/21 следва, че разлика в цените с повече от 50 % е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана договорна стойност, това важи в още по-голяма степен, когато подобна разлика в цените се съчетава с продажбата на загуба на съответната партида на клиент на вносителя, тъй като такава продажба на загуба сама по себе си не е рентабилна търговска практика. От тези разяснения обаче не следва, че за да се приеме значително по-висока декларирана договорна стойност в сравнение със стандартната стойност при вноса, следва винаги да е установена разлика в цените с повече от 50 % между декларираната договорна стойност на партида внесени стоки и определената от Комисията стандартна стойност при внос. Значително по-висока декларирана договорна стойност в сравнение със стандартната стойност при вноса, ще е налице и когато е установено значително превишение на предвидената в член 75, параграф 2 от Делегиран регламент 2017/891 разлика от 8%.

В казуса по делото, декларираната вносна стойност стока № 1 пресни тиквички, с код по КН 07099310 по процесната декларация, преизчислена в евро на 100 кг. е в размер на 90,81 евро, а определената от Европейската комисия за датата на вноса 23.04.2019г. СВС за тиквички с произход *erga omnes*, в това число с произход Турция, е в размер на 53,80 евро на 100кг. За същата стока е представена фактура за последваща продажба,

според която тиквичките са продадени на цена от 106 евро /100кг., която е по-ниска от цената на придобиване на тази стока - съобразно декларираните разходи по митническата декларация, цената на придобиване е в размер на 109,06 евро на 100 кг.

Следователно, в случая превишението на декларираната над СВС на ЕК е в размер на 37,01 евро на 100 кг., която разлика съставлява повече от 50% от СВС за същия ден. При стойност на СВС в размер на 53,80 евро, 50% от последната стойност е в размер на 26,90 евро. Декларираната договорна стойност в казуса по делото надвишава с повече от 50 % СВС за стоката в деня на вноса - конкретно цената от 90,81 евро съставлява 168,79% спрямо СВС за деня на вноса в размер на 53,80 евро.

От изложените данни в обобщение следва, че в казуса по делото декларираната договорна стойност на партида внесени стоки е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия, внесената партида стоки е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз, а вносителят е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност, но същият не е представил доказателства, които да обосновават значително по-високият размер на декларираната договорна стойност .

При тези факти и с оглед постановеното по т.3 от диспозитива и цитираните по-горе точки от мотивите на решението от 21.09.2023 г. по дело С-770/21 на Съда на Европейския съюз следва да се приеме, че вносителят OGL – Food не е представил удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на стоката, като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция, съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891, законосъобразно с оспорения административен акт митническият орган е изключил декларираната договорна стойност на стока № 1 - пресни тиквички по процесната декларация за внос.

Освен изложеното, следва да се посочи, че процесното решение е издадено от компетентен съгласно нормата на чл. 19, ал.7 от Закона за митниците орган, постановеното е в съответствие с правомощията му. Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, в т.ч. фактически и правни основания за издаването му. Оспореното решение е издадено

в рамките на производство, в което дружеството е уведомено за основанията, въз основа на които ще бъде издаден неблагоприятен за него акт и същото е могло да представи възраженията и доказателства преди издаването на акта, както е обсъдено по фактите.

Предвид на всичко изложено, жалбата срещу административния акт следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, направено искане за присъждане на разноски от ответника – своевременно, следва да бъде разгледано по реда на АПК. Съгласно чл. 220 ЗМ оспорването на решенията на митическите органи е по реда на АПК и съответно разноските за юрисконсултско възнаграждение се определят на основание чл. 143 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, в размера предвиден по Закона за правната помощ. Предвид, че делото е с определен материален интерес и своевременно предявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждането на разноски, на Агенция Митници следва да се присъдят разноски за юрисконсулт в размер на 200 лева, съобразно разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата за правната помощ,

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, GmbH, VAT DE[EИК] и с идентификационен номер в Република България по ДДС BG [ЕГН], с адрес на управление Lohstrasse 25 b, 85445 Swchwaig Германия, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, срещу Решение № РТД 4800-2324/30.10.2020г./32-318386, издадено от Директор на Териториална дирекция „Митница Пловдив“ при Агенция „Митници“

ОСЪЖДА „OGL-FOOD TRADE LEBENSMITTEL VERTRIEB“, GmbH, VAT DE[EИК] и с идентификационен номер в Република България по ДДС BG [ЕГН], с адрес на управление Lohstrasse 25 b, 85445 Swchwaig Германия, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници“ разноски в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: